

thật mạnh rồi lao đầu vào đê m tối. Một xác-giơ
tiểu liền được bắn ra, nhưng xe hơi đã thoát khỏi
tầm đạn nguy hiểm. Tôkarin ra lệnh cho tài xế :

— Chạy nhanh nữa lên ! Liệu bỏ rơi được họ
không ?

Tài xế nhún vai đáp :

— Đồng chí yên tâm, Cam không bị đâm vào
cây, bọn vệ sĩ trên xe đã bị thương gần hết. Dầu
họ đuổi theo cũng vô ích. Con đường này, tôi
thuộc lòng từng cột đèn, từng chỗ lồi lõm. Xe hơi
mạnh nhất của cảnh sát chỉ chạy được 200 cây số
là nhiều nhất, còn xe của ta có thể tới 260.270.

Nghe tài xế gọi đại úy Colin là đồng chí, Trần
Hinh chợt dạ. Một niềm lo sợ man mác tràn ngập
lòng hấn. Thì một bàn tay to lớn, bàn tay lão luyện
về nhu thuật của Colin, đập vào vai hấn :

— Trần Hinh, anh rất đáng khen.

Trần Hinh cứng luõi như bị trúng phong. Hấn
muốn thoát ra một tiếng đê biểu lộ sự kinh ngạc,
nhưng không nói được. Một lát sau, hấn mới lắp
bắp được mấy chữ :

— Cám ơn đại úy.

Tôkarin cười gằn :

— Tôi không phải đại úy. Mà là trung tá.

Tôkarin định nói rõ «trung tá Tôkarin, sĩ quan
GRU Số Việt», song ngưng bật kịp thời. Hấn cảm
thấy cánh mũi phồng lên vì thượng cấp hứa thăng
hấn lên trung tá khi hấn về Mạc tư khoa:

Trần Hinh choáng váng trong giây phút. Trong
tiếng cười gằn khinh mạn của Tôkarin, hấn nghe
rõ tiếng loảng soảng của binh khí chạm nhau. Tại
sao hôm trước Colin xưng là đại úy, giờ đây lại

vọt lên trung tá? Trong nghề gián điệp, giấu tên,
giấu chức vụ là thường, tuy nhiên lần này Trần
Hinh nhận thấy một sự kỳ quặc.

Tài xế lái veo veo trên con đường vắng. Xe
hơi phóng nhanh nên Trần Hinh không kịp nhận
ra đường nào, song căn cứ vào những trại quân hai
bên hấn đoán giá là đại lộ Trần quốc Toản thẳng
vào Phú thọ.

Gã tài xế cất tiếng khàn khàn :

— Bọn chúng bị ăn bụi rồi, đồng chí.

Tôkarin buong thõng :

— Thế à...Tôi lại mong chúng đi theo đê
thường thức tài bắn tiểu liên của tôi đê lần sau
chương mặt.

Tài xế nói tiếp :

— Riêng vụ này đã làm chúng khiếp vía, làm
gi còn lần sau nữa...

Xe hơi vòng vào một khu tối om. Cửa cổng mở
rông toác, chiếc Ford dài ngoẵng chạy một mạch
vào ga-ra một tòa biệt thự tối om.

Tôkarin ra lệnh cho Trần Hinh :

— Vác thẳng này vào nhà.

Cây thịt trên 70 kilô của Văn Bình đê nặng
trên vai, khiến Trần Hinh có cảm giác như xun
sương. Hấn ạch bẽ Văn Bình ra khỏi ga-ra, rồi
men con đường tối như hũ nút lên nhà trên. Tôka-
rin ung dung theo sau hai tay đút vào túi quần.

Vào nhà, Tôkarin kéo rèm, rồi vắn đèn điện.
Ánh đèn nê-ông xanh nhạt chiếu xuống gian phòng
khách rộng rãi, trang hoàng theo kiểu xưa.

Nằm dài trên đi-văng, Rôdin bắt đầu tỉnh.
Nàng mở mắt, dôi uống nước. Trần Hinh định chạy

lại, nhưng Tôkarin ngoắt tay, ra hiệu cho hắn sang phòng bên. Khi ấy, trống ngực Trần Hình đập tưng tưng như trống ngũ liên. Hắn không thể đoán được Tôkarin bảo hắn qua phòng bên làm gì, song chắc để giải quyết một việc quan trọng có thể ảnh hưởng tới mạng sống của hắn. Giọng lơ đãng, Tôkarin hỏi :

— Anh mất súng trên đường Phan đình Phùng phải không ?

Là kẻ có kinh nghiệm, Trần Hình đọc thấy thâm ý của Tôkarin. Lúc nãy Trần Hình ném xác-giờ đạn xuống đường nhựa, gây tiếng động khô khan, khiến Tôkarin tưởng lầm là hắn rơi súng. Kỳ thật khẩu súng bắn rất nhạy ấy đã được Trần Hình cất vào túi bằng vải dày đeo lưng lẳng dưới nách. Trong súng, còn 3 viên đạn, 1 viên được đẩy vào nòng, chỉ ấn nhẹ vào cò là khạc ra thàn chết.

Trần Hình đáp :

— Vâng, trong khi hoảng hốt tôi bỏ mất,

Tôkarin chắt lưỡi :

— Võ khí là bùa hộ mệnh, anh không được quyền đem mất. Nhưng lỡ rồi thì thôi. Vả lại, có lẽ từ nay anh không cần súng nữa.

Lời nói của Tôkarin dội xuống như thùng nước lạnh một đêm đại hàn. Căn phòng quét vôi màu trắng, cửa sơn toàn đen, làm Trần Hình lạnh thêm. Tuy nhiên, nét mặt lì lợm thường ngày của hắn vẫn không biến đổi. Tôkarin nhìn chằm chằm giữa mắt hắn :

— Anh hiểu ý tôi chưa ? Tối rồi là từ nay anh không còn dip dùng súng nữa,

Trần Hình đáp :

— Vâng, tôi chán súng đạn rồi. Tôi chỉ muốn làm việc gì không dính dáng tới chết chóc.

Tôkarin cười ha hả :

— Giản dị lắm, nếu anh thật tình mong muốn tôi sẽ giúp anh toại nguyện. Trần Hình, anh cần nhắm điều gì với vợ anh không ?

Hơi lạnh chạy dọc xương sống, Trần Hình nói, giọng nhát gừng :

— Colin, tại sao anh giết tôi ?

— Hừ, anh đặt ra câu hỏi ngu dộn quá! Con người như anh khác nào mảnh giấy bọc ngoài cái kẹo. Kẹo ăn hết rồi còn giữ giấy bọc làm gì nữa ?

— Anh là đứa tàn nhẫn. Vì anh tôi giết mấy mạng người trong một lúc. Giờ đây, tôi hối hận đã muộn. Oan hồn hai đứa trẻ và tên phò ky vợ tôi sẽ ám ảnh anh tới chết. Nếu tôi chết, tôi cũng hiện lên búp cò anh.

— Ha, ha, anh định hăm dọa tôi ! Anh đừng quên tôi là kẻ vô thần. Tôi chẳng tin gì hết. Tôi chẳng phải là nhân viên C.I.A. mà là đại tá R.U.

— Nghe bọn anh xưng hô, tôi đã biết. Trước kia, nếu biết anh là gián điệp Số Việt đầu dói rách tôi cũng không ngần ngại tố cáo anh với ông Hoàng.

— Tố cáo vô ích vì lát nữa anh sẽ chết. Thời bây giờ phiền anh quay lưng lại. Nếu anh run sợ, tôi sẽ sẵn lòng buộc vải đen quanh mắt anh, hoặc trói anh vào cửa sổ.

Trần Hình thở dài :

— Giết tôi là việc cần thiết lắm sao ? Anh tha chết tôi sẽ rời Sài Gòn nội đêm nay, cam đoan quên hết mọi việc xảy ra. Nếu anh muốn, tôi trả lại hết tiền.

— Đờ ngu như bò. Anh trả tiền lại làm gì ? Vì lẽ dễ hiểu, đó là bạc giả. Còn vấn đề tha chết, tôi không thể chiều anh được. Anh còn sống sẽ có hại cho chúng tôi.

— Tôi làm gì hại anh ?

— Sao lại không ? Thứ nhất, anh đã biết mặt người dụ anh để kết nạp vào tổ chức. Được tha, anh tố giác với ông Hoàng, hệ thống của tôi sẽ bại lộ. Thứ hai, anh biết tôi tiếp xúc với Rôdin, dùng Rôdin đánh bẫy bác sĩ U Myen. Thứ ba, anh đã biết căn nhà này, nơi tôi làm trụ sở bí mật. Riêng một trong ba điều ấy đủ làm anh mất mạng, phương chi anh biết rõ cả ba.

Nhưng dầu sao tôi cũng cảm ơn anh. Anh đã giúp chúng tôi nhiều lắm. Nhờ anh giới thiệu tôi mới quen Rôdin và được nâng tin cần. Thật vậy, nếu không có anh vô tình làm tay trong kế hoạch hành động của tôi khó thể thành công. Thôi, chuyện phiếm mãi, mất thời giờ quá, tôi còn phải ngủ một giấc cho lại người. Anh sửa soạn đi, lát nữa anh sẽ được ngủ một giấc dài. Giấc ngủ ngàn thu.

— Vâng, tôi sẵn sàng chết. Đại đột nên bị đánh tra, tôi chết như vậy là đáng đời, không dám than thân trách phận nữa. Song trước khi từ giã cõi đời, tôi xin anh một đặc ân : anh làm ơn báo tin cho vợ tôi biết và cho nó ít tiền.

— Được, tôi xin làm đúng. Tôi còn cho anh đặc ân khác không ngờ. Trước khi tắt hơi, anh sẽ được gặp vợ anh.

Trần Hình rùng mình. Té ra Tôkarin đã nhận tâm bắt Thanh Xuân, người đàn bà được Trần Hình thương yêu đắm thắm dầu nâng bán thân hàng

ngày cho khách lạ. Nỗi căm tức bùng lên phần phát trong lòng. Hắn muốn rút phăng khẩu súng, tống cho Tôkarin ba phát vào ngực. Tuy nhiên, hắn chưa dám vì Tôkarin đang thủ trên tay khẩu súng còn cỡ lớn.

Trần Hình bèn nói :

— Nếu còn chút tình thương anh nhắm vào đầu tôi mà bắn. Tôi ao ước được chết ngay sau phát đầu tiên. Không gì đau đớn bằng hấp hối với viên đạn nằm trong bụng. Anh có thể thỏa mãn lời thỉnh cầu của kẻ sắp vĩnh biệt không ?

Tôkarin nhếch mép cười ngạo mạn :

— Tưởng gì chứ chỉ có thể tôi không khi nào từ chối. Nào, anh quay lưng lại. Tôi sẽ di súng vào lưng anh mà bóp cò. Viên đạn trúng tim, anh sẽ chết lập tức.

Tôkarin tiến lại gần Trần Hình. Trong khi ấy, Trần Hình từ từ quay mặt vào tường. Mặc dầu tay chân không còn dẻo dai như thời hoạt động trong Phòng Nhì nữa, Trần Hình vẫn phản công nhanh như chớp. Có lẽ vì sợ chết, vì thương Thanh Xuân bị nạn oan, nên Trần Hình đã lấy lại sự dẻo dai đã mất theo ngày tháng.

Bàn tay hắn vụt hạ xuống, trong khi hai chân hắn bước tròn, giả vờ quay mặt vào tường. Viên đạn do Tôkarin bắn chưa kịp rời khỏi nòng, bàn tay Trần Hình đã giáng vào giữa khẩu súng. Phát đạn thứ nhất chệch sang bên, cắm vào tường. Trần Hình bồi thêm cái đá thật mạnh.

Khẩu súng ngạo nghê bị văng xuống đất. Tôkarin tái mặt, sợ hãi thì ít, mà xấu hổ thì nhiều. Hắn mất súng vì quá khinh địch. Ngờ đâu, Trần Hình đã lật ngược thế cờ dễ dàng. Trần Hình điềm

nhiên luôn tay vào người lấy súng. Hẳn quát to :

— Colin, anh mới là kẻ tận số.

Con tức làm Tokarin ù tai, không nghe được tiếng Trần Hình. Tokarin đang nghĩ đến những tuần lễ học tập vất vả trong trường điệp bác Kuchinô. Riêng về môn tác xạ, RU đã mời các nhà vô địch thế giới về đây, và Tokarin được coi là quán quân trong trường. Bắn chim đất sét, hẳn đã hạ được mỗi phút 20 con (1). Cách xa 5 thước, hẳn bắn trúng đồng xu, 5 phát trong vòng 1 phút (2). Tokarin rút súng nhanh không kém nhà vô địch Mỹ Dillon (3). ..

Với những thành tích vẻ vang đủ làm đổi phương hữu danh khiếp phục, Tokarin lại thua một nhân viên gián điệp tầm thường. Dường như đọc được tâm can Tokarin, Trần Hình cười nhạt :

— Hừ, đừng tiếc nuối nữa. Kiếp sau anh mới có hy vọng báo thù.

Tokarin rít lên :

(1) — Bắn chim bồ câu đất sét là cuộc thi bắn bằng cách tung chim đất sét lên không. cho người khác bắn. Kỷ lục bắn hạ trong một giờ là 1.308 con, do nhà vô địch J.-Wheater (Anh quốc) thực hiện tại Bedford, Anh quốc, ngày 21-9-1957. Dùng 5 khẩu súng và 7 người xạ dạn, ông bắn 1.000 con trong vòng 42 phút, 22 giây rưỡi.

(2) — Kỷ lục bắn nhanh nhất thế giới là Ed. Mc Givern (Hoa kỳ). Ngày 20-8-1932, Mc Givern 2 lần bắn 5 phát, trong vòng 2/3 phút đồng hồ trúng một mục phiêu nhỏ bằng đồng xu cách xa 5 thước.

(3) — Kỷ lục rút súng nhanh nhất thế giới nằm trong tay Jim Dillon (Denver, tiểu bang Colorado, Hoa kỳ). Năm 1959, ông rút súng ra bắn trong vòng 1/10 giây đồng hồ, bắn tay ông dễ xa bao súng 10 phân. Kỷ lục rút bắn phụ nữ là 4/10 giây do Carol Hall (Hoa kỳ), tháng 11-1961.

— Đờ hèn. Giấu súng trong người mà báo đánh mất. Biết thế tội đã hóa kiếp cho anh từ nãy.

— Ai hèn, anh đã biết. Chỉ có bọn hèn như anh và tổ chức R.U. của anh mới trả lương bằng bạc giả, mới giết người vô tội, mới phỉnh phờ người khác giúp đỡ, rồi báo ơn bằng viên đạn.

— Coi chừng. Hạ sát tôi, anh không thoát khỏi nơi này đâu. Nhân viên của tôi luôn luôn túc trực trong biệt thự. Phòng tên cũng có người. Nghe súng nổ, họ sẽ chạy vào. Tôi sẽ bảo toàn mạng sống cho anh nếu anh cất súng và ra khỏi nhà này.

— Kề ra phải giết anh một trăm lần tôi mới hả giận. Nhưng vì Thanh Xuân, vì vợ tôi, tôi sẽ không hạ thủ anh. Đền lại, anh phải thả nạng, va sai đàn em đưa nạng tới đây. Xin anh nhớ tôi là tay súng cừ khôi. Vạn nhất xảy ra chuyện gì, tôi vẫy tay nhẹ là giết anh như hơi.

— Được. Tôi sẽ ra lệnh cho thuộc viên.

— Có hai điều. Thứ nhất, anh ra lệnh cho một tên, một, không được hai, dẫn nạng tới phòng này, và riêng nạng được vào, hẳn phải đứng ngoài. Thứ hai, khi nạng vào đây, anh sẽ dặn toàn thể thuộc viên của anh lui ra xa, và anh sẽ mở cửa, chỉ lối cho chúng tôi ra cổng.

Trần Hình đứng nép bên cửa, miệng súng kề vào hông Tokarin trong khi viên thiếu tá R.U. lộ nửa mặt ra ngoài, ra lệnh cho tên tài xế. Tokarin ra lệnh bằng tiếng Nga nên Trần Hình không hiểu. Trần Hình bậm dọa :

— Anh dặn đàn em phục kích ngoài vườn phải không ? Tôi nhắc lại lần nữa. Hề anh nhúc nhích

tôi bắn nát óc.

Tòkarin đáp :

— Tôi không dại gì làm thế. Lát nữa anh sẽ có dịp chứng kiến thiện chí của tôi.

Cửa phòng mở hé, Thanh Xuân bước vào. Trần Hình không ngăn được sự sững sốt vì Thanh Xuân trang điểm rất lộng lẫy. Trông óc, hần dính dính nàng bị Tòkarin lôi đi giữa lúc ăn mặc lơi thoi, bần thiu, và đến đây nàng bị ném vào sà lim nhỏ xiu, đầy rác rưởi hôi hám. Ngó đầu, nàng mặc áo dài bằng xuya-ra bóng, trên cổ chêm chệ chuỗi hạt trai thật, môi tô son đỏ chót, lông mày kẻ đen si và cong veo.

Trần Hình buột miệng :

— Em.

Thanh Xuân ngó quanh quất thấy Tòkarin đứng gờ hai tay khỏi đầu bèn hỏi :

— Gì thế anh Hình ?

Trần Hình nói :

— Em lại phía này với anh. Đề anh bắt hần dẫn đường cho hai đứa mình thoát khỏi hang rắn độc này.

Thanh Xuân ồng ẹo tiến lại gần Trần Hình. Hần dính gắt lên, vì không thể chịu được lối đi lượn khúc, sặc mùi dâm dăng của nàng. Song không hiểu sao hần lại thương yêu Thanh Xuân gấp bội. Vì hần, nàng bị bắt, và nếu hần không nhanh tay, chuyển bại thành thắng, nàng đã ra người thiên cò. Hần đã quên cảnh Thanh Xuân kề vai, bá cổ những người đàn ông gạ gẫm trên hè phố, sau ly cà phê phin hoặc điếu thuốc sợi vàng được châm lửa. Nếu định mạng run rủi hần thoát khỏi tay Tòkarin,

bắn quyết đưa nàng về vùng quê, sống cuộc đời nông dân nghèo nàn và ần dật, không bòn ba trong nghề nghiệp bất chính cũng không quyến luyến xe hơi, sâm banh và xa xỉ phẩm nữa.

Đột nhiên, Thanh Xuân ôm lấy cánh tay Trần Hình. Nàng trượt chân làm hần lão đảo suýt ngã.

Tiếng súng nổ rền.

Khẩu Luger văng khỏi tay Trần Hình. Hần rú lên, ngã ngồi, bàn tay bê bết máu. Cửa phòng mở rộng, gã tài xế lăm lăm khẩu súng còn bốc khói nghi ngút. Chưa kịp rú lên tiếng thứ hai Trần Hình đã bị bắn vào bụng.

Tòkarin ra hiệu cho gã tài xế ngừng bắn rồi cúi xuống đỡ Trần Hình dậy, trong khi Thanh Xuân thản nhiên mở ví da lấy thuốc lá ra hút, thản nhiên như không hề quen Trần Hình. Quần quại trên đất, hai bàn tay ôm bụng như muốn bứt vết đạn cho máu và ruột khỏi trào ra, Trần Hình rên rĩ :

— Thanh Xuân ơi !

Tòkarin cười đắc chí :

— Trần Hình, anh gặp vợ anh rồi đấy. Đã mãn nguyện chưa ?

Trần Hình nói, nước mắt ràn rụa :

— Trời ơi, tôi không ngờ.

Thanh Xuân, giọng rảo hoành :

— Anh không ngờ nên mất mạng.

Trần Hình hỏi lớn :

— Xuân ơi, tại sao em phản anh ?

Giọng nói của Trần Hình như chìm trong nước mắt. Hần còn bám lấy tia hy vọng cuối cùng : hy vọng nàng lắc đầu, trả lời trong đau đớn là nàng vẫn yêu hần tha thiết, nàng không phản hần. Chẳng

tôi bắn nát óc.

Tòkarin đáp :

— Tôi không dại gì làm thế. Lát nữa anh sẽ có dịp chứng kiến thiện chí của tôi.

Cửa phòng mở hé, Thanh Xuân bước vào. Trần Hình không ngăn được sựng sốt vì Thanh Xuân trang điểm rất lộng lẫy. Trống óc, hần đình ninh nằng bị Tòkarin lôi đi giữa lúc ăn mặc lười thôi, hần thiu, và đến đây nằng bị ném vào sà lim nhỏ xiu, đầy rác rưởi hôi hám. Ngó đầu, nằng mặc áo dài bằng xuya-ra bóng, trên cổ chêm chệ chuỗi hạt trai thật, môi tô son đỏ chót, lông mày kẻ đen si và cong veo.

Trần Hình buột miệng :

— Em.

Thanh Xuân ngó quanh quất thấy Tòkarin đứng giờ hai tay khỏi đầu bèn hỏi :

— Gì thế anh Hình ?

Trần Hình nói :

— Em lại phía này với anh. Đề anh bắt hần dẫn đường cho hai đứa mình thoát khỏi hang rắn độc này.

Thanh Xuân ồng ọo tiến lại gần Trần Hình. Hần định gất lên, vì không thể chịu được lối đi lượn khúc, sặc mùi dâm dăng của nằng. Song không biểu sao hần lại thương yêu Thanh Xuân gấp bội. Vì hần, nằng bị bắt, và nếu hần không nhanh tay, chuyển bại thành thắng, nằng đã ra người thiên cổ. Hần đã quên cảnh Thanh Xuân kề vai, bá cổ những người đàn ông gạ gẫm trên hè phố, sau ly cà phê phin hoặc điệu thuốc sợi vàng được chắm lửa. Nếu định mạng run rủi hần thoát khỏi tay Tòkarin,

bắn quyết đưa nằng về vùng quê, sống cuộc đời nông dân nghèo nàn và ần dật, không bòn ba trong nghề nghiệp bất chính cũng không quyền luyến xe hơi, sâm banh và xa xỉ phẩm nữa.

Đột nhiên, Thanh Xuân ôm lấy cánh tay Trần Hình. Nằng trượt chân làm hần lao đảo suýt ngã.

Tiếng súng nổ rền.

Khẩu Luger văng khỏi tay Trần Hình. Hần rú lên, ngã ngồi, bàn tay bê bết máu. Cửa phòng mở rộng, gã tài xế lăm lăm khẩu súng còn bốc khói nghi ngút. Chưa kịp rú lên tiếng thứ hai Trần Hình đã bị bắn vào bụng.

Tòkarin ra hiệu cho gã tài xế ngừng bắn rồi cúi xuống đỡ Trần Hình dậy, trong khi Thanh Xuân thản nhiên mở vỉ da lấy thuốc lá ra hút, thản nhiên như không hề quen Trần Hình. Quần quại trên đất, hai bàn tay ôm bụng như muốn bịt vết đạn cho máu và ruột khỏi trào ra, Trần Hình rên rĩ :

— Thanh Xuân ơi !

Tòkarin cười đắc chí :

— Trần Hình, anh gặp vợ anh rồi đấy. Đã mãn nguyện chưa ?

Trần Hình nói, nước mắt ràn rụa :

— Trời ơi, tôi không ngờ.

Thanh Xuân, giọng ráo hoảnh :

— Anh không ngờ nên mất mạng.

Trần Hình hỏi lớn :

— Xuân ơi, tại sao em phản anh ?

Giọng nói của Trần Hình như chim trong nước mắt. Hần còn bám lấy tia hy vọng cuối cùng : hy vọng nằng lắc đầu, trả lời trong đau đớn là nằng vẫn yêu hần tha thiết, nằng không phản hần. Chẳng

qua nằng bị ép buộc. Nhưng sự thật lại xảy ra quá tàn nhẫn. Thanh Xuân cười hềnh hếch :

— Anh lầm rồi. Tôi chưa bao giờ yêu anh thành thật nên vấn đề phản anh không đáng đặt ra.

Trần Hinh rên rĩ :

— Thật ư ?

Thanh Xuân gật đầu :

— Thật. Anh sắp chết, tôi chẳng giấu diếm anh nữa. Tôi là nhân viên RU từ lâu. Trung ương RU ra lệnh cho tôi báo cáo về anh. Lẽ ra anh còn sống nếu tôi không trình với thượng cấp là anh quen thân Rôdin. Tội nghiệp cho anh. Vì gái, anh chết.

Trần Hinh thở ra một cách chua chát :

— Trời ơi, tôi cứ đinh ninh cô là người tình chung thủy, cô làm nghề mãi dâm để nuôi tôi. Mãi đến lúc cô lập mưu, lời tôi trượt ngã cho đồng lõa nã đạn, tôi mới phăng ra lòng lang, dạ thú của cô. Song đã muộn, quá muộn rồi.

Thanh Xuân bĩu môi :

— Mãi dâm không phải là nghề xấu đối với những người hoạt động điệp báo. Tôi làm mãi dâm để lấy tin tức. Anh đừng vội hiểu lầm tôi làm mãi dâm kiếm tiền. Tôi không hề thiếu tiền. Tôi không cần tiền, cũng như không yêu anh mà vẫn chung giường, chung chiếu. Thôi, sự thể đã tan vỡ hoàn toàn, tiếc nuôi vô ích. Tôi thành thật cầu mong anh được dầu thai làm nghề khác, đoạn tuyệt với số kiếp làm gián điệp đại dột và ngu xuẩn này.

Trần Hinh đau buốt từ bụng lên ngực. Hắn có cảm giác như ai cầm dao lòi ruột hắn ra cắt vụn từng đoạn. Từ ngày thôi làm việc với Phòng Nhì,

hắn coi Thanh Xuân là lẽ sống của đời hắn. Ngờ đâu...

Hắn dương cặp mắt thao láo nhìn Thanh Xuân. Nàng ngửa cổ lên trần nhà, rit hơi thuốc lá thơm, rồi thở phào ra một làn khói trắng. Nàng vẫn cố cử chỉ cầm thuốc và thở khói quý phái, dư vị của thời cực thịnh trên sàn nhảy. Trong căn phòng âm bụi vàng ệch và tối tăm, nàng mặc áo rách, nằm dài trên giường hút điếu Méliá vàng nhàu nát mà Trần Hinh ngấm mãi không chán. Hương hồ nàng mặc áo xuya-ra nhập cảng đắt tiền, đeo đồng hồ Omega vàng, và... hút thuốc Lucky 3 ngôi sao... Mùi thuốc thơm thơm tạt vào mũi Trần Hinh.

Đứng cạnh nàng, Tôkarin dang dũa với cái quẹt máy mạ vàng. Dường như hắn không thêm đề ý đến Trần Hinh. Thái độ nhớn nhợ của Tôkarin làm Trần Hinh tức uất. Trần Hinh biết dịch cổ tinh bắn vào bụng khiến hắn lâm chung hàng giờ mới chết. Bắn vào ruột là thủ tiêu khiến tàn ác của những người muốn hạ kẻ thù. Vết thương đau soán tới óc, song Trần Hinh không biết đau nữa. Sự lừa lọc của Thanh Xuân làm hắn đau gấp ngàn lần. Nàng vẫn đứng sờ sờ trước mặt. Nhìn hắn, nàng nhún vai, bình thản như đứa trẻ đập chết con ruồi.

Hai giờng lệ nóng hổi đã trào xuống má Trần Hinh. Hắn biết còn lâu nữa mới chết. Một kế hoạch táo bạo như lên trong đầu hắn. Mặc dầu mất nhiều máu, hắn bỗng cảm thấy sức khỏe khác thường. Có lẽ sức khỏe do ghen tuông và hối hận mà ra.

Trần Hinh ra hiệu cho Thanh Xuân cúi xuống. Nàng hỏi, dáng điệu khinh miệt :

— Anh còn muốn gì nữa ?

Trần Hình thều thào :

— Tôi sắp... chết rồi. Yêu cầu cô một...

Kể ra hẳn còn đủ sức nói luôn một hơi. Song hẳn cố tình nói nhát gừng, để lừa nàng ghé tai sát vào miệng hẳn. Và vừa nói, hẳn vừa ngã sóng soài, hai bàn tay bịt chặt lấy bụng đâm máu.

Thanh Xuân liếc nhìn Tôkarin. Tôkarin gật gù :

— Đồng chí cúi xuống nghe hẳn trời trăng. Biết dầu hẳn chẳng tiết lộ một bí mật quan trọng.

Thanh Xuân quý một chân bên cạnh Trần Hình. Cặp mắt nạn nhân bắt đầu lạc thần. Thanh Xuân giục :

— Nói đi ?

Hẳn lấp bắp :

— Thanh... Xuân..

Nàng cúi sát nữa, sát nữa. Xuất kỳ, bất ý, Trần Hình vùng dậy. Có lẽ trời cao có mắt nên khi ấy tay hẳn trở nên cứng như gọng kềm. Hẳn siết chặt bàn tay quanh cổ Thanh Xuân, và giạt nàng ngã xuống. Thanh Xuân kêu lên ú ớ. Tôkarin đá mạnh vào gáy Trần Hình, song hẳn không chịu nhả Thanh Xuân. Da mặt nàng chuyển sang màu đỏ rồi màu tím. Mười ngón tay của Trần Hình tựa như mười cái dùi sắt xiên vào họng Thanh Xuân, làm nàng chết không kịp trở. Và Trần Hình tắt thở luôn trên người nàng.

Loay hoay một lát sau, Tôkarin mới lật được Trần Hình nằm ngửa. Trên miệng người chết còn phảng phất một nụ cười. Trước khi bước sang thế giới bên kia, Trần Hình đã báo thù được người

dàn bà một mặt hai lòng.

Thanh Xuân nằm tênh hênh trên nền gạch loang lổ máu đào. Nàng dẫy dựa quá mạnh nên chuôi hạt dất tiền dứt khỏi cổ, văng tung tóe khắp nơi. Cái áo xuya-rà dất tiền của nàng rách toạc từ bụng tới vai, đôi giày cao gót sang trọng màu xanh da trời bắn vào góc phòng. Mặt nàng méo mó một cách dễ sợ, miệng gầy gàn hết răng nhô ra cái lưỡi dài lê thê, màu sẫm xịt, mắt nàng lồi tròng đen ra ngoài.

Tôkarin nhỏ bãi nước bọt, lằm bằm :

— Càng hay. Minh khỏi phải giết.

★

Ly huyết-ky đầy ắp vừa bung tới, Rôdin đỡ lấy, uống cạn một hơi. Nàng cần uống rượu để khóa lấp sự trống trải đang dâng lên trong lòng.

Nàng nhìn người đàn ông đối diện. Hẳn không phải đại úy Mỹ Colin, với gương mặt khả ái, và giọng nói ôn tồn. Gã đàn ông này làm nàng chột dạ, với gò má nhọn hoắt, mắt trái nháy lia lịa, tiếng nói ồm ồm như vịt đực.

Bỗng nhiên nàng nhớ đến con. Giờ này, nó đã ngủ say. Rôdin lạnh toát người. Nàng chột nhận ra đây không phải ngôi nhà nhỏ bé và ấm cúng của nàng. Nàng bèn hỏi :

— Đại úy Colin đâu ?

Gã đàn ông chưa kịp đáp nàng đã hỏi tiếp :

— Con tôi đâu ?

Tôkarin mở cửa bước ra. Nàng rú lên, mừng rỡ :

— Đại úy Colin ?

Tôkarin ngó nàng một cách lạnh lùng. Ngồi